

РЕШЕНИЕ

№ 849

гр. София, 08.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **10094** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Р. А., гражданин на А., срещу решение № 682/01.10.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и 4 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Доводите му в тази насока са следните:

От 09.03.2012г. чужденецът е бил принудително настанен в СДВНЧ-С. на основание решение на АССГ по адм.д.№ 1325/12г. по предходно производство за предоставяне на бежански статут. След принудителното си настаняване чужденецът подал последваща молба, по която е образувано настоящото производство. Последващото производство (по втората молба) било проведено изцяло в условията на задържане в СДВНЧ, което било в нарушение на §5 от ПЗР на ЗУБ, съгласно който „До откриването на транзитни центрове производствата по глава шеста, раздели Ia и II се провеждат в регистрационно-приемателни центрове или на места, определени от председателя на Държавната агенция за бежанците.“ Счита, че посоченото в нормата условие – „до откриването на транзитни центрове“ е отпаднало, тъй като държавата вече е открила такъв център на 03.05.2012г. в [населено място]. Освен това чужденецът счита, че с изменението на разпоредбата на чл.16, ал.1, т.3 от Наредбата

за координацията и отговорността на държавните органи (НКОДО) е отменена възможността органите на ГД „Гранична полиция“ при МВР да предават чужденеца на Дирекция „Миграция“ на МВР за настаняването му в СДВНЧ; съгласно новата редакция на нормата органите на ГД „Гранична полиция“ при МВР е следвало да предадат чужденеца на ДАБ. С оглед изложеното моли отмяна на решението. В съдебно заседание заявява „искам да ме пуснат от Б., да живея свободно. Заплашен съм от ислямистите в държавата ми на произход – А. и затова не искам да се върна. Искам да ми бъде предоставен статут.“

Ответникът по жалбата - Председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт К. моли съда да отхвърли жалбата. Счита, че чл.16 от НКОДО е неотносим, тъй като визира случаите когато молбата за закрила е подадена пред органите на ГД „Гранична полиция“ при МВР, а не пред Дирекция „Миграция“ на МВР. По отношение на на §5 от ПЗР на ЗУБ счита, че той касае Дъблинското производство и ускореното производство, докато обжалвания административен акт е постановен по общия ред. Счита също, че органът правилно е отказал предоставянето на бежански статут, тъй като не са налице предпоставките за предоставянето му.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, след като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна се установява следното:

Настоящото административното производство е започнало с молба на кандидата с рег. № Ж-379/22.03.07.2012г. по описа на ДАБ (лист 45 от делото). В хода му административният орган е установил, че молбата е последваща по смисъла на §1, т.6 от ПЗР на ЗУБ, тъй като чужденецът вече е искал от Р.Б. бежанска закрила с молба с рег.№1260/11.08.2011г. под друго име – като А. Б. Р., с посочване на друго гражданство – на Л.. Впоследствие е подал и молба с рег.№1473/28.11.2011г., по която е регистриран като Б. Р. А., гражданин на А.. По това първо производство административният орган се е произнесъл с решение № УП9/27.01.2012г.(л.53-55), с което е отхвърлил молбата. Това решение е потвърдено с окончателно решение (л.50-51) на АССГ, 7-ми състав, по адм.д.№1325/2012г.

По настоящото, второ административно производство е съставен нов регистрационен лист с приложение (л.38-39). Същия ден молителят е запознат чрез писмени указания (л.40-42) с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации (л.43), предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съгласно декларираните и отразени в регистрационния лист по второто производство данни, молителят е с име Б. Р. А., с алжирско гражданство, арабин по народност, [дата на раждане] в [населено място], по религия сунит, със средно образование, с професия водопроводчик, говорещ арабски и френски, неженен.

На 21.04.2012г. с молителя е проведено първо интервю (л.34-35). Заявява, че в А. имал кафене. Често не бил в състояние да си плаща данъците. Заедно с братята си тегли голям кредит по земеделски проект, който обаче се провалил и не бил в състояние да връща кредита на банката. Повдигнато му било съдебно обвинение. Заминал да работи в Л. и да връща заема, но там „се случиха събитията“ и се наложило да бяга в Т., но там положението било също проблемно и заминал за Т. и Б.. Страхува се, че ако се върне ще бъде вкаран в затвора. Имал познат, който като се върнал в А., бил

арестуван още на летището. Чужденецът не бил бягал от Б. и не смята да я напуска. На 26.07.2012г. с чужденеца е проведено второ интервю (л.21-24). На него чужденецът заявява, че не е имал проблеми заради етноса си. Не може да представи документи за самоличност, тъй като нямал време да ги вземе и не можело да му ги изпратят. Заявява, че е роден в [населено място], където е живял до заминаването си за за Б.. Заявява, че имал кафене. Не е членувал в политически партии и организации. През юни 2011г. заминал легално с паспорт за Т.. Там стоял до 30.07.2011г. когато заминал легално със самолет за Т., а на другия ден нелегално преминал в Б.. Като причини за напускане страната си посочва, че в А. няма сигурност и се извършват много атентати; в продължение на 10 години не си бил плащал данъците за кафенето и социалните осигуровки. Заявява, че срещу него и негови близки не са отправяни заплахи, не е оказвано насилие, не е бил задържан или арестуван, не е възбудено съдебно дело, не се е обръщал за помощ към полицията. Страхува се, че ако се върне в А. ще бъде веднага задържан или арестуван, съден и вкаран в затвора заради неплатените данъци. С оглед всичко това моли да му бъде дадена закрила.

Към административната преписка е приложена справка на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ относно ситуацията в А. от 18.05.2012г. (л.16-19). В нея са посочени данни за това, че от 22-ри февруари 2011г. в А. е отменено извънредното положение; през октомври 2011г. в парламента са внесени проекти на закони за промени в процедурите за регистрация на политически партии и за достъп на частната собственост в медии. Провеждат се политически реформи. Не се разрешава регистрацията на политически партии, в чиито програми е залегнал единствено ислямът. Налице са обаче и ограничения на правото на свободно изразяване, събиране и сдружаване. Медиите все още са контролирани. Налице е дискриминация и насилие над жени и мигранти. На 10-ти май 2012г. са проведени парламентарни избори. Според ръководителя на мисията на А. лига изборите са проведени свободно и без принуда. В тези избори ислямистите са претърпели поражение. Налице са терористични актове насочени най-вече срещу полицията и армията. Страната все още страда от нападения на клонове на Ал К. в планински райони на изток от столицата, както и в селските райони.

Изискано е становище на ДАНС, по което с писмо от 06.02.2012г. (л.30) е отговорено, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Като е обсъдил описаните по горе обстоятелства административният орган (АО) е постановил решението си (л.11-15). В него е приел, че кандидатът е изложил същите мотиви за закрила, които е изложил в предходното административно производство, както и че тези мотиви са икономически и финансови – невъзможността да плати дължимите за кафенето си данъци, както и да върне тегления от банка заем. АО е приел, че тези мотиви не попадат в приложното поле на ЗУБ и Ж. конвенция, че лицето не е обосновало страх от преследване.

В решението е прието, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като кандидатът не излага твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението е разгледана и възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“ АО е преценил, че такава възможност не е налице

за конкретния случай и конкретно лице с оглед изложеното от него и обстановката като цяло в А..

С оглед това АО е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. Р. А..

Решението е връчено на 03.10.2012г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез органа на 15.10.2012г., видно от копие на пощенски плик (л.5), тоест в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на АА. Поради това същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ – „председател на ДАБ”. Спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ.

Съдът намира доводите на жалбоподателя, изложени в жалбата, за извършени процесуални нарушения в хода на административното производство, за неоснователни.

По първото сочено от жалбоподателя процесуално нарушение – това, че е бил настанен в СДВНЧ докато е траело производството. Посоченият от жалбоподателя §5 от ПЗР на ЗУБ не касае всички видове производства по предоставяне на бежанска закрила, а само изрично посочените две – (1) производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на статут и прехвърляне – Глава шеста, Раздел –Iа и (2) ускорено производство - Глава шеста, Раздел –II. В конкретния случай първото производство не е проведено и поначало е било недопустимо с оглед разпоредбата на чл.67а, ал.2 от ЗУБ, съгласно който – „Производство по този раздел не се образува и не се провежда при последваща молба за предоставяне на статут на територията на Р. Б..“ По отношение на ускореното производство съдът намира, че е налице хипотезата на чл.72, ал.1, т.2 вр. чл.70, ал.2 от ЗУБ, съгласно които разпоредби, ако АО не вземе решение в тридневен срок от откриване на производството, същото се провежда по общия ред. С оглед това провеждането на производство по втората молба за закрила докато лицето е било в СДВНЧ не представлява процесуално нарушение.

По второто сочено от жалбоподателя процесуално нарушение – че органите на ГД „Гранична полиция“ при МВР неправилно и в нарушение на НКОДО са предали лицето на Дирекция „Миграция“ на МВР за настаняването му в СДВНЧ, вместо да го предадат на ДАБ. Цитираната в жалбата наредба се отнася само до приложението на Регламент № 343/2003 на съвета от 18 февруари 2003 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище. Същата е издадена на осн. чл.67к от ЗУБ. Наредбата е неприложима в случая, касаещ производство по последваща молба за статут, подадена в същата страна, в която е подадена и първата молба. В случая подадената молба за статут, предмет на настоящото производство, е след задържане на лицето при опит да премине незаконно границата (към който момент е приключило с влязло в сила решение предходното, ускорено производство) и след настаняването му в СДВНЧ. Освен това предмет на контрол в настоящото производство е отказът да се предостави закрила по ЗУБ и се изследват изискуемите предпоставките за предоставянето ѝ, а

самото настаняване, актовете за разпореждането му и неговата продължителност, са предмет на контрол за законосъобразност в отделни производства по реда на ЗЧРБ вр. с АПК.

Макар жалбоподателят да не сочи други нарушения освен горните две, в съответствие с чл.168, ал.1 от АПК съдът извършва проверка на всички основания на чл.146 от АПК. При тази проверка съдът намира, че обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон и целта му. Съображенията на съда са следните:

Според чл.8, ал.1 от ЗУБ Р.Б. предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Нормата чл.81, ал.4 и ал.5 на ЗУБ определя какво е преследване по смисъла на закона - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Освен това не е достатъчно подобен вид преследване да е характерно за определена страна поначало, преследването трябва да е било насочено конкретно спрямо лицето, което търси закрила. Затова и твърденията на всяко търсещо закрила лице следва да се ценят конкретно и строго индивидуално.

В конкретния случай кандидатът не е посочил такива конкретни обстоятелства, които да могат да попаднат в пределите на понятието „преследване“, посочени по-горе. Всички посочени от него причини правилно АО е преценил като икономически и финансови – невъзможността да си плаща данъците за кафенето и социалните си осигуровки и да върне кредита си. Самият кандидат изрично заявява, че не е имал проблеми заради етноса си, не е бил политически активен, той или неговите близки не са били арестувани, заплашвани или осъждани. Фактът, че едва в съдебно заседание и без изобщо да е споменавал това преди на двете интервюта, заявява „заплашен съм от ислямистите“, както и че не дава никакви подробности по това твърдение, дава основание на съда да не кредитира това твърдение. Освен това, ако се касае за ново, ненаведено пред органите на ДАБ обстоятелство относно преследване, то за кандидата е налице правна възможност да го наведе в нова молба за закрила, предмет на отделно производство.

С оглед това съдът намира, че изложените от чужденеца факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на бежански статут по чл.8 от ЗУБ.

По отношение извода на АО за липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на кандидата по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че и в тази си част решението е законосъобразно. Не е налице никоя от хипотезите на чл.9, ал.1 от ЗУБ - молителят в държавата на произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт, както не са налице и предпоставките на чл.9, ал.8 от ЗУБ (други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на

Организацията на обединените нации за бежанците). Самият чужденец не твърди нищо такова. Заявеното от него „Извършват се много атентати“ (на второто интервю) не кореспондира с цитираната справка за страната. Вярно е, че в същата се говори за атентати. Техни мишени обаче са армията и полицията, такива освен това имало в планинските и селските райони. Кандидатът не спада към някоя от тези застрашени групи.

С оглед изложеното в горния абзац решението е правилно и в частта относно непредоставяне на хуманитарен статут.

За пълнота на изложеното съдът намира за уместно да отбележи, че АО е имал правомощията да приложи чл.13, ал.1 от ЗУБ и да отхвърли молбата като явно неоснователна на основание това, че в последващата молба кандидатът не сочи „никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход“. (чл.13, ал.1, т.5 от ЗУБ). Като е разгледал молбата в производство по общия ред АО в пълна степен е гарантирал правото на защита на кандидата.

По изложените съображения настоящият съд намира, че обжалваното решение № 682/01.10.2012г. на Председателя на ДАБ е законосъобразно и жалбата на Б. Р. А. срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Б. Р. А., гражданин на А. срещу решение № 682/01.10.2012г на Председателя на ДАБ , с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)